

כ אמ 45.5.17

ה' ט' כ' ס' מ' ג' ג' ג'

ירשברל

נאום בכינוס אנצחון על הר הרים במדלילים (א' פ' תש"ז)

מ. שרות

DOC 00483

מה כי יושם ארץות, הרס מיטרלים, שע' בוד עפ'ם. אנו בלבד הינו עם שלם שנידון לכליה... איזמת העולם מוגנות כיום את הרכבות, את מאות אלפיים של קרבנות שנפלו, במערכת, אנו מרד נים את המילויים שהוכרעו לטבח. את מטבח קרבאים כאחד המספר העצום של הקרבנות ואופן נטילתם. זה קשור בו: מטעים שכך גנאל, לכון רביים נפלג.

ונכח ההפגנה האומה הזאת של חור-פת חולשתנו, יקר לנו שבעתים כל גileyי של כוח וכובה, של חרוף ונפש, כל וכיה' במות של גבורה... ונקט.

געלה וקדשה מכל גילוי הגבורה הצבאית שוכנעו להם בדרכנו היא מל-חמת הגיטאות. מלחמת הגבורים האל-שניים מהם, נעדרים וגוזרות בהדים וחל-שים. פיסוגרים למטרע בידי האויב, מתי מסטר וחזרי נשקי, קומץ קטן של דיו-דים מול נלחמת עצום של גלויותם, לאן כל קשור עט-עלולים החיצון, לאן כל התקה לתגבורה. לאן כל סיכוי לנצחון, אפשרי לא להצליח עצם. גם לא בס"חן. שדבר גבורותם קרבנים יודעה בר-בים. שהמקד שתם עוליו יאיר למרחוק, מלחמת יאוש וזהר זו תר-שאר לזרות מסך של גאון וצעריות, של החהלה וחרצת להחלץ מהגיטאות להרים את הגיטה, להקיטם עם העברי מצודה כוות בארכו שליטום לא יראה

בها את סכנת מות הקלוון. יקרים לנו כל האלים והרבבות של בני עטן שנשלו בקרב בתוך מיליון החילימ הירושדים בכל צבאות הברית. יקרים לנו במיזוח הקרבנות החללים של חנעםת התתנדבות הארץ-ישראלית, התנעה אשר היא בלבד וכמה להציג לעם העברי יד כעט להום בצדון של כל אומות הברית, התנעה ששלה צורעתה מן הארץ זאת, יצאה לנדר יהות בשליחות של נסם וגואלה, בישרה ברבים. בארצות שכנות ובארצות רחבי קוט, את דבר תקומה עמנו מחדש על אדמתן בתקופת בין המלחמות. נזוכר את כל אלה משליחינו ושליחותינו הבה-אכרים שמטו קרבנות תאונה וממלחה עקב שרונות הפעיל, ופטיל היחסים הצעירים נתק לא עת; את כל שנפלו בהפצעות הארץ במדבירות; את כל

הימים הנצחן הוא יום חשבן. חכו — סיכום המלחמה ותהייה על עדויות השלום. שני רגשות פעעים בקרבו: יגן ללא נוחם על שמר העם שם' חמ הנעם לאיד האויב, עם חרושת נצח לעקים העברי שניצל מכלייה. נזכיר מה אבד לנו, אבל אל נסכח את אשר ניצל, נכח ממדיו העצומים, ההור ממים, של האסין אל יהיו נס האצלת כל בעינינו.

ובור מה זם הארץ: להכרית מארץ זכרנו, לעשות את העולם כולם "גדי כיהודים", לשחוט את הגולל על התה לה' היישראלית, המוימת, הואת לא קמה. ואל נאמר כי היהדות הגודלה שמעבר לים קצרו ידי התלויין מלהשרתה, לא קצרו. נעה על הדעת איזו עמות בגוף העולם ובונש' מטה היה, עוצה נצחון הצורר באירופה, הים לא היה מפריע לנו להשתלט או על תבל, כולה. אבל ה' הארץ שעדין על עברי פי פחת של כל כיבוש צבאי זינצלג, ארץ אחת כוותה אגלאה, על יהדותה. ארץ אחרת כוותה היא ארצינו, פעם ופעמים ושלוש כל-הה אלינו כאן הרעה, ועדרנו לא באת. נזכיר את הימים אחריו כיבוש יוון, בא-שר פס הים התיכון בלבד הפרקיד ביר נינו ובין האג'יב המונן לונוק, נזכיר מה היה גורלנו. אז אלילא פלישת האויב. לבירת המועצות. אלילא קרבת האיתנים. שהתחולל שם. ואל נשכח לעזולם את מעמד אל-עלמיין, כאשר מאתורי גבו של צבא אוקינקל הגסゴן ומחזק מעמד באחריות כוחותיו פרפהה בין חיים זמות ראשית התגשמה לתקות. הדורות של העם היהודי. ישוב שלם של שיטם רבו אמד או מיל תחום האב-דן. אז ה' לנו רק הששות כבדים באחד. הי' שהתנהמו, כי הכיבוש לא יביא עליינו כליה גמורה. כתעת לאור הבלתיות של מדורות השמד באירופה אנו יודיעם היטב מהה ניצלנו: מחזר בן יהודיה בוה בארץ אשר בבל ורומי לא העלוינו על דעתם.

ונזכיר מה ניצלנו. אבל היה שוד עט בעולם העושה כוותה למלחה? והיש עט שטעם כמוונו את מר המות? כלפי העולם כולם המזימה תי-

ירשברן

נאם בכינויו אונצ'ין על הר הצופים בירושלים (אָפְּצִין חשיין)

רוזצים היהודים אחרית לעם העברי כולם. מיציאות אהורה לעם היהודי — זו או המלחמה תואתאות מחייב ומאפשר הגזעון. העולם כולו אינו רוצה במיל' חמוטה נספotta, העולם יכולו גלחם את המלחמה הזאת על מנת שתהיה האוד רוגנה. אך אם תהיה מלחמות חזות או לא — אין זה תלוי דזקא בעם העבר רדי. מה שחליל בעם היהודי זה לא לר' צות שדמו ישם — שמן משחה להגיצ גלגלי מלחמה; לא לר' צות שנגנו יישח' חוק ותרסק בין אופני המלחמה, לאחר שיתחילו להתנווע. המלחמה הזאת צריכה להיוות האתגרה שבת ח' חט' צריכה לחיות האתגרה: לה' מגנד, שבת ה' יהוזי יוציא תחוליות: לה' מגנד, שבת יובל לאבח בין מבליט. היא צריכה להיות המלחמה האחורה שבת העם היהודי יוציא בטעון רחמים, ואם יקרע חד מינוח — גם יזכה לרחמים; האוד רוגנה שבת אגנות פליטים יהודים תנש בענה לעני העולם מלא, בהיות העולם כולו וארכיו של העם היהודי בראש וראשונה סגורים בפניהם. העם היהודי מוכrho ליקום איש אחד כדי לגול מעץ ליו את חרמת הפלד והחולשת. הוא וכי לדרש מהצעולם. מאותו העולם אשר בבריתו וואה נלחם את המלחמה הזאת, לעזר לו להגייע לחיים של

"חרות מפחד וממחסור". השאלת שango עמודים לפניה היום זהה היא — אם העולם אשר שלם אמר אחד עמו ולחמנו אשר מענתנו החידה היינו בפינת תבל זו, אם העולם הזה יפרקנו עציו לגורלנו. יהא נא ברור: אם העם היהודי יופקר — הוא ילחם לבדו, הוא לא יוכל עצות קלות לפשר רוית כחבות. המלחמה הונאת נאסלה מתחך דחית פשרות קלות וכחבות המלחמה הזאת נסתימה בנצחון מפני שהיא מי שלא נרתע מלחמת לבוגר אף אני נمشיך לבוגר, אם נוכרה, אף אל-נא נוכרה! אנו פונים לכל, לכל, לכל, וקוראים: עוזרו לנו להציג את אחינו, להציג את עצמנו, אל תחו את הגואל. אתם המדברים על הקמת שטחי הריסות, על שיפוץ נפגעי המלחמה, שימו לב! שארית הפליטה של יהדות אירופה היא שטח הריסות אחד שאין להקים מחדש במקום, אשר

שטובצו לבם ומואיו במצולות את חברה; את כל אלה אשר חרטו נפשם בגבורה בסגולות קומאנדו וקריביהם הנעלמים פוררים בפינות רחוקות ונרי דחות, במורע אפרקה, במדבר לוב. באי הים האיגיאי, בחוף האדריאטי. נזכיר אף כל אלה שמתו בשבי הרחיק והאכורי; אלה שכשל כחם תחת נט הסבל, או פגע בהם כדור הנגש. נזכיר את אלה שנחלכו והת' דברו מחוץ לשורות האבא לפועלות נועחות של הסתערות וקרב וגופלו שדורדים בחוף ים ובמדבר. נזכיר את כל אלה שהרשו לחדר לפניו ולפניהם להז בזיות התיריגה, פרצו אל מעבר לח' יות לשם הצלה אחיזה הגזורים, לשם גורה לצבאות הברית מעורף האויב, ושם מצאים המות בידי צר. ואחרוניים אחוריים — חללי החטיבה היהודית הלחימת שזכו לנפול בקרב גלוין, נטוש על פני חיות פגודה המשושים כhalbת נושמים אירר של חרונות טווין, איתנים בהכרת הכוח והגאון של חיילים יהודים צמוניים יחד, ככלם הוותם עם משק הדגל העברי מעל לראם. כל הקרבנות האלה קשים כשאלם למשחחותם וכל הקרובים להם. אך לעם העברי כילו, שיפל מילוינים במתחנות זאג, בקרונות מות, בבתיהם חנק, לאורך קירות גדרה, בבתיהם כב' כת שרוופים, בבורות שהנפולים עצם הדרו אותם, בשdots שלג, ביערות זבר' נרחותים אסלים — לעם העברי הנרד מס, המשפל, קרבותן קרב אלה, דם זה נשפך בגבורה הוא סס' חיות, שיקוי של נחמה, סמל ומפת לאויה גבורה עברית צוירה אשר לה קרא המשורר העברי בדבריו: אני לא אפי' שוט צואר זה בקהל מות לא בשמד! לא, לא! אני לי סייף יש ואגרותי עוזץ חם. בפגרות חיית אדם בי דם אתן תחת דם! בכל הקרבנות האלה, באפלים וברבר' בות מתנדבינו שנבדלו לחיים וישומי אילינו נגנים לטעמי גבורה החדש על שדה מלחמת התקומה של העם העברי — בכל אלה אנו רואים סמל ומשמעות היהודים אחרית, הוכחאה לאפשרות של חיים אחרים. אך לא די לנ' במושת ובסטם. אנו ממאנים להתנחים בהם. אנו

ה'צ' 17.5.45

ה'צ' 17.5.45

3

מ. שרות

רֹם חַשְׁבָּן

נאמן בכינוס נציגין על הר הצעופים בימצ'לט (א) פון תש"ה

DOC 00483

הישוב באיזון, וממנו לכל פארבי הגלויה התיצבו בערכאה: גאלחנו היה קידם כל בירדי עצמוני. נקבע את היツיאה מאירטה גדרוש את הוועש קיבוץ הנ' ליווית מכל אטור ואחר. אל תבליע את קרייטנץ הילולות הנציגין, אל תחניך אוורה ראת הקבוץ מפני שליטי עולם, אל תחליש אותה הכתה הטובה כלפי פציגים ומשחררים!

המלחמה באירופה נסתימה. השבד הסיטוני נפסק. אל תתחיל פרשה של קליטה ממושבת, של חי תלישות וביד יונן, של האבקות חסרת ישע ותכליה עם נחשולי שנאותן אם מילויים הוו' דעו לטבח ויד העולם קזרת מהושע, וחובשת לשאריות ואשליטה אפשרות של חי בטחן וכובוד! עליה רחבה מז להצלת המני' חידם, עליה רחבה מז להצט כל ישראל נולו

דבר גדול, דבר שני הוא שיש בידנו היום, מעל הר הצעופים הזה, מירוחלים עיר קדשנו להכין באוני העולם כ' לו: אם ישראלי ייח' ברוך נשען שה' יינגע' ברוכים כל הקרבנות הטהורות בכל צבאות הברית אשר בוכותם אנו חיים. ברוכה אנגליה שהחזיקה מעמד שנה תעמיד בהדרה והגילה את עצמה את העולם ואת אלה מעתנו שרדיו בחיקם. ברוקים בעלי בריתה שנזעקי למלחמה והציג' את אングליית, את עצם ואת העולם כולם. אך בקראייא זו של אם ישראלי חי' לא די לנו כי עם ישראל יג' קודם ואעפ'יך באה עליון השואת. השאלה היא א' י' י'ית' העם, האם יתקיים גם נסמה לחווות כמקודם קרייטנץ היה: אם ישראלי היה, אותו חלק ממננו שריד, הח' ליט' לחווות אחרת, הוא דרוש אותה לא כדי לדוחך אלא כדי לישב ולפתח. הוא דרש אותה לא כדי לשעבד אלא כדי לגאלל ולהיגאל. הוא דרש חופש עליה ובניין בארץ: הוא דרש קיבוץ גלויות. בנים פורדים; הוא דרש שורש בקרקע מולדת; הוא דרש חופש לש' לוט על גורלו; הוא דרש סמכות לשכונות טובה, למשטר של יחס' כבוד ושלום עם אחרים; הוא דרש שוויון, עצמאות, מדינה!

טוחתו נתמכו' גוחזר. דרשו' בנין חדש בארצו של העם העברי. המונח היהודיים העקרים משורש, לה' קות הילדים יהומם שאין מחסה לראים, אין לשפן אותם במקום החדר' בנה אלא בבית עם. אל ירעה היהודים מלכיאו בדין עם העולם כולם, האומנם לא להיות מוביל בשעה לטבח זהה כל מה שהיהודי זלאן לו? האמנם מחסור התנוונות, אוירה של רעל ומשטפת חוסר כל סיכוי לחי בטחון וקוממיות הם גורל שהיהודי חייב לקללו באזב' בה רק משום שניצל מכליה? תבוא הקריאה קדם כל באוני אלה היושבים בלונדון, שמפתחות הכנסיה בידם: פחחו שערים!

שמען הים מפני השער החיצון של בריטניה הגדולה, כי משלחו מללאה באמונה את התהיכיותה. ככל' העם היהודי, השער החיצון נוגע בדבר, משם כד' עדתו טעונה בדיקה. אין לסמן רק עליון השאלה היא מה שבורים אלה שהחביבות התקבלה כלפיהם. יש גם שאלת, מה שבורים אלה שהחביבות נתקבלה בשם'ם. מול עדותו של שר החיצון בשנת 1945 מותר לנו להזכיר עודם אחרת משנות 1939. נואם אוד' בבית הנבחרים הבריטי אמר על אותו מיסחה, אשר שר החיצון סבור כי אכן חורג מסגרת מיידי נאמן של התהיכ' בות. על הספר הלבן, את הדברים האלה: "הנה זאת היא הפה, וזה ה- לו' להחביבות, וזה התחבשות לה- הרת בלפור, וזה סופם של החוזן, של התקיה, של החלום". ולחן אמר: "מה הוא הדבר זה אם לא הרט הצהרת בלפור? מהו אם לא מעיל' באכמוני מהו אם לא הבהיר חידצ'ית לה-חביבות? — גם זה עדות. וזה עדות של וינסטון צ'רצ'יל, ואנו רוצים לס' מכך על ראש הממשלה וינסטון צ'רצ'יל, כי לא שבע את העדות וזאת תבוא הקריאה גם באוני כל אלה שמפתחות היツיאה בידם, ממוקה וגד' פארים, לאמר: שלח את עמי!

تبוא הקריאה באוני ואשינגטון א'־ חוקה שביקת להשפט, אליו להכלי. וتبוא הקריאה — בראש וראשינה ובאחרית הכל — ככל' עמנוא אל הפס